

kdy byl zapsán do seznamu advokátů. Ani tato námitka není důvodná. Není-li nějaká trvalost zaměstnání vůbec podmínkou pensijní povinnosti podle zák. č. 26/1929 Sb. a vyslovil-li výměr úřadovny B, nař. rozhodnutím v pořadí instančním potvrzený, pojistnou povinnost pensijní st-le, jako advokátního koncipienta toliko od 1. ledna 1929, aniž stanovil konečnou dobu jejího trvání přes den, kdy st-l zapsáním do seznamu advokátů přestal býti kandidátem advokacie, nemá tato skutečnost pro jediné spornou zásadní otázku, podléhal-li st-l ve svém zaměstnání jako kandidát advokacie pensijní pojistné povinnosti, právního významu. V tom, že tato, pro řešení tohoto sporu irelevantní, skutečnost zjištěna nebyla, nelze tedy právem spatřovati podstatnou vadu řízení.

Č. 11.674.

Z á v o d n í v ý b o r y: I. Rozhodčí komise není příslušna k výroku, že zaměstnavatel není povinen přijmouti propuštěného dělníka — náhradníka záv. výboru — zpět do práce. — II. Je neoprávněným zanecháním práce, nedostaví-li se zaměstnanec z práce vysazený do práce po uplynutí doby, na kterou byl z práce vysazen.

(Nález ze dne 16. ledna 1935 č. 10.284/35.)

P r e j u d i k a t u r a: ad I.: Boh. A 5547/26, 5908/26, 7627/28 a j.

V ě c: Dělnický závodní výbor firmy Českomoravská-Kolben-Daněk v Praze (adv. Dr. Ivan Sekanina z Prahy) proti rozhodčí komisi podle zák. o závodních výborech v Praze o propuštění náhradníka závodního výboru z práce.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí, pokud jím byl zamítnut požadavek závodního výboru, aby Ferdinand K. byl znovu přijat do práce, se zrušuje pro nezákonnost. Jinak se stížnost zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Závodní výbor fy Českomoravská-Kolben-Daněk podal k rozhodčí komisi podle zák. o záv. výborech v Praze stížnost, ve které vytýkal, že správa vypověděla z práce podle § 82 živn. ř. náhradníka závodního výboru Ferdinanda K. z toho důvodu, poněvadž dělník ten, byv vysazen z práce na dobu neurčitou, nedostavil se na písemné vyzvání správy závodu opětně do práce. Záv. výbor prohlásil, že v tomto postupu správy spatřuje nezákonné jednání vůči náhradníku záv. výboru a žádal za rozhodnutí, aby náhradník Ferdinand K., který byl protizákonným způsobem z práce propuštěn, byl vzat zpět do práce a tím mu bylo umožněno vykonávati funkci náhradníka závodního výboru.

Rozhodčí komise po provedeném ústním líčení nař. nálezem prohlásila, že stížnosti se nevyhovuje a to v podstatě z toho důvodu, poněvadž výpověďmi svědků bylo zjištěno, že Ferdinand K. nebyl vysazen z práce na dobu neurčitou, nýbrž na určitou dobu 1 týdne a bylo proto jeho povinností, aby po uplynutí této doby do práce se dostavil. Neučinil-li tak, byl právem podle § 82 živn. ř. z práce propuštěn.

Nss uvažoval o stížnosti proti tomuto rozhodnutí podané takto:

Rozhodčí komise zamítla nař. rozhodnutím petit záv. výboru, aby bylo nalezeno právem, že náhradník závodního výboru Ferdinand K., který byl protiprávně z práce propuštěn, má býti přijat zpět do práce. Zamítnutí tohoto petitu obsahuje v sobě dva judikátní výroky: 1. že propuštění Ferdinanda K. nebylo protizákonné, 2. že zaměstnavatel není povinen Ferdinanda K. přijmouti zpět do práce.

Tento druhý výrok jeví se jako výrok o soukromoprávním nároku, o němž rozhodčí komisi podle konstantní judikatury nss-u (srv. Boh. A 7627/28, 5908/26, 5547/26 atd.) nepříslušelo rozhodovati. Bylo proto výrok ten zrušiti pro nezákonnost i přes to, že rozhodčí komise, jak z důvodů jejího rozhodnutí je patrné, byla si vědoma své nepříslušnosti, neboť v enunciatě nař. rozhodnutí jest podle jeho textování judikátní výrok o svrchu uvedeném soukromoprávním nároku objektivně obsažen.

Pokud jde o výrok první, shledala rozhodčí komise, že propuštění náhradníka Ferdinanda K. nepříčí se ustanovení § 22 zák. o záv. výbo-rech, třeba se stalo bez souhlasu rozhodčí komise, poněvadž jmenovaný náhradník byl propuštěn z důvodu, jenž podle § 82 živn. ř. opravňuje zaměstnavatele k okamžitému propuštění zaměstnance. Řešíc si pre-judiciálně otázku existence tohoto důvodu, shledala rozhodčí komise zákonný důvod k okamžitému propuštění Ferdinanda K. v tom, že tento, byv vysazen z práce na dobu jednoho týdne, nedostavil se po uplynutí této doby do práce.

Podle § 82 lit. f) živn. ř. jest zaměstnavatel oprávněn okamžitě propustiti zaměstnance z práce, jestliže tento neoprávněně práce zanechal. Nemůže býti pochybnosti o tom, že jest neoprávněným zanecháním práce, když vysazený zaměstnanec po uplynutí doby, na kterou z práce byl vysazen, do práce se nedostaví.

Po stránce skutkové jest nesporno, že Ferdinand K. po uplynutí týdenní doby vysazení z práce do práce se nedostavil. Sporno jest toliko, zda Ferdinand K. byl vysazen z práce na určitou dobu jednoho týdne, jak předpokládá rozhodčí komise, či na dobu delší, jejíž trvání vůbec určeno nebylo, jak tvrdí stížnost. Otázka, na jakou dobu byl Ferdinand K. vysazen z práce, jest však otázkou skutkovou, kterou nss může zkou-mati jen v mezích § 6 odst. 2 zák. o ss. Rozhodčí komise vzala na zá-kladě výpovědí svědků za prokázáno, že dělníci byli v kritické době, t. j. od počátku roku 1931, vysazováni na dobu jednoho týdne, a že po uplynutí této doby měli se bez výzvy do práce dostaviti. Toto skutkové zjištění není v rozporu s obsahem správních spisů, ba ani s výpovědí samého Ferdinanda K., jenž udal, že tohoto roku byl více-krát z práce vysazen a že bylo řečeno, že vysazení bude se dít na tý-den. Ferdinand K. udal sice dále, že závodní správa tohoto pravidla přesně nedodržovala, a že jej samotného třikrát vysadila z práce na dobu delší jednoho týdne. Než to neodporuje zmíněnému předpokladu žal. úřadu, že vysazení z práce dalo se zásadně na dobu jednoho týdne a že po uplynutí této doby měli vysazení zaměstnanci, pokud výslovně nebylo stanoveno jinak, práci opět nastoupiti. Že by ve sporném případě byla výslovně stanovena úchylnka od pravidelného týdenního vysazo-vání, nebylo tvrzeno ani v řízení správním a ani ve stížnosti k tomuto soudu podané se netvrdí.

Vycházela-li žal. rozhodčí komise ze skutkového zjištění, že se vysazení Ferdinanda K. stalo na dobu jednoho týdne, nemohl nss za popsaného stavu věci v tomto skutkovém zjištění nalézt žádnou z vad v § 6 odst. 2 zák. o ss uvedených, a musil proto položit za základ svého nář. touž skutkovou podstatu, od níž při svém rozhodnutí vycházela žal. komise (§ 6 odst. 1 zák. o ss). Při této skutkové podstatě nemohl však nss nalézt nezákonnosti ani v prejudiciálním výroku žal. komise, že zaměstnavatelka člena záv. výboru Ferdinanda K. měla zákonný důvod k okamžitému propuštění tohoto svého zaměstnance, ani v judikátním výroku této komise, že propuštění Ferdinanda K. nepříčilo se ustanovení § 22 zák. o záv. výb.

Č. 11.675.

Závodní výbory: Příslušnost rozhodčí komise podle zák. o záv. výborech k rozhodování podle § 3 lit. g) a § 22 zák. o záv. výborech.

(Nález ze dne 16. ledna 1935 č. 10.297/35.)

Prejudikatura: srov. Boh. A 1948/23, 2956/23, 4723/25, 5908/26, 7093/28, 8533/30.

Věc: Firma Josefa R. synové v K. (adv. Dr. Erich Schicketanz z Prahy) proti rozhodčí komisi podle zák. o závodních výborech v T. o propuštění členů závodního výboru.

Výrok: Nař. rozhodnutí, pokud obsahuje výrok podle § 22 zák. o záv. výborech, se zrušuje pro nezákonnost; stížnost proti výroku podle § 3 lit. g) téhož zák. se odmítá jednak pro nepřipustnost, jednak se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Záv. výbor firmy Josefa R. synové akc. spol. sklárna »Josef« v K., podal proti uvedené firmě u rozhodčí komise podle zák. o záv. výborech v T. stížnost pro propuštění člena záv. výboru Richarda R. v M. a Antonína H. v E. a navrhl, aby rozhodčí komise uznala, že jejich propuštění jest neplatné a že jest firma povinna oba znovu přimouti do práce za dřívějších podmínek. Nař. rozhodnutím prohlásila rozhodčí komise, že propuštění obou členů záv. výboru se zrušuje jako neplatné a že firma jest povinna přimouti je znova do práce za dřívějších mzdových podmínek. Toto rozhodnutí odůvodnila rozhodčí komise v podstatě takto: Tím, že jednostranně snížila mzdu a tím, že se zdráhala uvedeným členům záv. výboru poskytnouti výdělek v tom oboru zaměstnání, pro které byli přijati, porušila firma Jos. R. synové podstatná ustanovení smlouvy a způsobila propuštění uvedených členů záv. výboru, resp. dala jim důvod k předčasnému zrušení pracovní smlouvy (§ 82 a) písm. d—e) živn. řádu), kteréžto zrušení pracovního poměru se jeví jako příkro, která není odůvodněna ani chováním uvedených dělníků, ani poměry závodu.

O stížnosti uvažoval nss takto:

Podle enunciátu a podle důvodů rozhodovacích jeví se nař. výrok jednak jako rozhodnutí podle § 3 písm. g), jednak jako rozhodnutí po-